

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 554/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 27 maja 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 979/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżony nie miał zamiaru popełnienia przestępstwa i nie miał świadomości wieku pokrzywdzonej i przypisanie cech żartu w prezentowaniu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	treści pornograficznych.		
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Prokurator zarówno w toku procesu jak i w apelacji nie zaprezentował żadnego wiarygodnego dowodu, który wskazywałby, że oskarżony wiedział, iż pokrzywdzona w czasie inkryminowanego zdarzenia nie ukończyła 15 roku życia, nie ma również argumentów świadczących o tym, aby godził się na taką ewentualność.</p> <p>Jedyne źródło dowodowe, które na to wskazuje, to zeznania pokrzywdzonej. Są one niewiarygodne, czemu zresztą dał wyraz prokurator ostatecznie nie stawiając w akcie oskarżenia zarzutu z art. 200 § 1 kk (przed zamknięciem śledztwa materiały w sprawie takiego zarzutu wyłączył do odrębnego postępowania, a w akcie oskarżenia</p>			

postawił jedynie zarzut z art. 200 § 3 kk – k. 215 a). Zeznania te są niewiarygodne z kilku powodów. Przede wszystkim, są wewnętrznie sprzeczne i nielogiczne, a także niegodne zaufania z psychologicznego punktu widzenia:

- po pierwsze z jednej strony pokrzywdzona twierdzi w nich, że oskarżony znał jej wiek zanim do niego przyjechała w dniu 7 marca 2021 roku (a więc miał znać go w chwili mającego kilka dni wcześniej czynu zarzuconego w akcie oskarżenia), a z drugiej przyznaje, iż jednym z pierwszych pytań oskarżonego, gdy zobaczył ją w drzwiach, było pytanie o jej wiek. Gdyby oskarżony wiek ten znał w momencie wysyłania jej zdjęcia swojego penisa, to przecież nie pytałby o to

kilka dni
później, gdy
pokrzywdzona
zaskoczyła go
swoim
przybyciem;

- po drugie,
pokrzywdzona
potwierdza w
pewnym
stopniu
zaskoczenie
oskarżonego
uzyskaną
dopiero w dniu
7 marca 2021
roku
wiadomością,
ile ma lat
(„powiedziała
ile lat mam, a
on stwierdził, że
jestem prawie
w wieku jego
brata” k. 181v).
Gdyby
oskarżony znał
ten wiek
wcześniej, to
nie dzieliłby
się dopiero w
tej rozmowie
taką refleksją.
Dlatego
wiarygodne są
wyjaśnienia
oskarżonego, w
których
podkreśla, że
był zaskoczony,
że
pokrzywdzona
nie jest
przynajmniej
jego
rówieśniczką i
nie jest
pełnoletnia
(przy czym

i tak okłamała go mówiąc, że ma ukończone 15 lat);

- po trzeciej, pokrzywdzona przyznaje, że gdy jechała do oskarżonego nie wiedziała ile ma on lat, była przekonana, że ma co najmniej 25 lat i sama zapytała go o wiek dopiero, gdy znalazła się w jego domu oraz wyraziła zaskoczenie, gdy dowiedziała się, że ma dopiero 18 lat. Te informacje (o zaskoczeniu pokrzywdzonej wiekiem oskarżonego) znajdują potwierdzenie w wiarygodnych wyjaśnieniach oskarżonego. Świadczy to o tym, że wcześniej osoby te nie rozmawiały o swoim wieku (bo naturalne byłoby, że gdyby pokrzywdzona wcześniej powiedziała ile ma lat oskarżonemu, to również w rozmowie uzyskałaby

informację na temat jego wieku, jak się zresztą stało w czasie rozmowy przeprowadzonej w dniu 7 marca 2021 roku);

- po czwarte, pokrzywdzona w tych zeznaniach najpierw mówi o tym, że zapomniała telefonu, a potem, że z niego pisała do oskarżonego – jest to nielogiczna sprzeczność;
- po piąte, pokrzywdzona opisywała jakoby oskarżony łapał ją za pośladki i całował, co nie odnalazło żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym, czego świadom jest prokurator słusznie i rozsądnie rezygnując ze stawiania takiego zarzutu w akcie oskarżenia;
- po szóste, wiarygodność pokrzywdzonej, nie dość, że

wątpliwa w
świetle
powyższych
argumentów,
legła wręcz
w gruzach po
uzyskaniu
opinii
psychologicznej
na jej temat
(k. 117-120).
Wynika z niej,
że u
pokrzywdzonej
stwierdza się
tendencję do
konfabulacji w
rozumieniu
objawu
psychopatologicznego
oraz skłonność
do
manipulowania
faktami w
kierunku
zamierzonego
celu, ma ona
cechy
osobowości
nieprawidłowej
i jest wysoce
prawdopodobne,
że celowo
modyfikuje
wspomnienia
zgodnie z
aktualnymi
potrzebami i
przekonaniami.

Dlatego zeznania
tego świadka, w tym
jego twierdzenie,
że oskarżony znał
lub mógł znać
jej wiek w chwili
wysyłania jej zdjęcia
swojego penisa, są
niewiarygodne i Sąd
nie będzie się na nich

opierał. Żadnego innego dowodu świadczącego o tym, że oskarżony znał lub mógł znać wiek pokrzywdzonej w zgromadzonym materiale dowodowym nie ma, a prokurator w apelacji nawet nie pokusił się o wskazanie jakiegoś nowego lub pominiętego dowodu w tym przedmiocie.

Mamy za to wiarygodne i logiczne wyjaśnienia oskarżonego, wskazujące, że o wieku pokrzywdzonej dowiedział się dopiero w dniu 7 marca 2021 roku (a i to nie o prawdziwym, bo pokrzywdzona okłamała go zawiązując ten wiek i wmawiając mu, że ma ukończony 15 rok życia). Zarzuty prokuratora, usiłującego podważyć te ustalenia i przyjęte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozumowanie Sądu Rejonowego, są bezzasadne.

W szczególności argument, jakoby oskarżony

utrzymywał z
pokrzywdzoną
jeszcze jakiś inny
kontakt niż za
pośrednictwem
portalu
internetowego, bo
miał wiedzę, że od 12
roku życia zażywała
ona różne środki
psychotropowe, a
takiej informacji na
w/w portalu nie
przekazywano, jest
dotknięty
poważnym błędem
logicznym.
Pomijając bowiem,
że prokurator dzieli
się tu swoim
domniemaniem
(przypuszczeniem),
a nie przedstawia
twardego dowodu,
to przede wszystkim
pomija w swym
rozumowaniu fakt,
że oskarżony wiedzą
tą podzielił się
składając
wyjaśnienia wiele
tygodni (a nawet
miesiące) po tym,
jak wysłał
pokrzywdzonej
zdjęcie swojego
penisa. Przecież
w międzyczasie
(konkretnie w dniu
7 marca 2021 roku)
oskarżony spotkał
się bezpośrednio
z pokrzywdzoną
i przez kilka
godzin swobodnie
z nią rozmawiał,
przede wszystkim
na tematy związane
ze swoim leczeniem
psychiatrycznym i

zażywaniem substancji psychoaktywnych (pokrzywdzona przyznała, że właśnie tym tematem była zafascynowana i dlatego przyjechała do oskarżonego). Zatem informację tę (a także inne) oskarżony uzyskał po czynie zarzuconym mu w akcie oskarżenia, a nie przed nim i nie można wywodzić na tej podstawie argumentów o postaci jego zamiaru w chwili wysyłania omawianego zdjęcia.

Podobnym domniemaniem (nie mającym pokrycia w materiale dowodowym przypuszczeniem prokuratora) jest stwierdzenie, że skoro pokrzywdzona napisała do oskarżonego sms – a w dniu przyjazdu, to znała jego numer, a więc być może rozmawiali ze sobą telefonicznie, a skoro tak, to być może w trakcie takiej rozmowy padła informacja o wieku pokrzywdzonej. Ale po pierwsze, pokrzywdzona twierdzi, że wiadomość tę wysłała z pożyczonego

telefonu bo swojego zapomniała, a po drugie, nie dowodzi to ani tego, że osoby te rozmawiały ze sobą przez telefon, a jeśli tak, to na jaki temat, a po trzecie, ten kontakt przez telefon komórkowy nastąpił po czynie zarzuconym w akcie oskarżenia, a nie przed nim (brak dowodu przeciwnego).

Ponadto treść ich rozmów zarejestrowana na portalu internetowym nie wskazuje, aby ci młodzi ludzie utrzymywali kontakt za pośrednictwem jakiegokolwiek innego medium – a już na pewno nie miało to miejsca przed wysłaniem pokrzywdzonej omawianego zdjęcia.

Argument prokuratora, że w aktach jest jedynie wydruk krótkiego fragmentu korespondencji internetowej między oskarżonym, a pokrzywdzoną (a skoro tak, to być może w innym fragmencie pojawiają się informacje o wieku pokrzywdzonej) nie dość, że jest kolejną próbą zastąpienia

powoływania się na twarde fakty i dowody sugestiami i przypuszczeniami, to jeszcze dobitnie świadczy o tym, że prokurator nie ma pełnej wiedzy na temat materiału dowodowego, który sam gromadził. Przecież w aktach sprawy znajduje się wykonana na zlecenie prokuratora kosztowna i czasochłonna opinia Biura (...) w L. (k. 72-103a), w której nie tylko analizuje się te wpisy, ale jeszcze biegli załączyli do opinii płytę, na której przedstawili zrzuty z ekranu (tzw „screeny”) całej korespondencji internetowej, jaka toczyła się między oskarżonym, a pokrzywdzoną (płyta na k. 102, korespondencja znajduje się w jednym z folderów – w raporcie od strony 143). Sąd Rejonowy odwołuje się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do tych rozmów, a Sąd odwoławczy w ramach kontroli instancyjnej zapoznał się bezpośrednio z tym materiałem otwierając i czytając

każdy ze screenów. Analiza ta potwierdza wnioski Sądu Rejonowego – nie ma tam ani słowa na temat wieku pokrzywdzonej, nie ma również wpisów sugerujących, że jest młodsza od oskarżonego, wręcz przeciwnie, styl rozmowy, umieszczone informacje i słownictwo sugerują, że pokrzywdzona jest co najmniej równolatką oskarżonego, może mieć około 18 – lat i jawi się jako śmiała, już doświadczona seksualnie choć młoda kobieta bez skrepowania nawiązująca relacje intymne z mężczyznami (m. in. przechwala się, że ma już w „swojej kolekcji” dwa zdjęcia z dłońmi różnych mężczyzn na swych pośladkach i chętnie zrobiłaby sobie trzecie z dłonią rozmówcy). Jeżeli dodamy do tego, że na zdjęciach profilowych umalowana pokrzywdzona wygląda na znacznie starszą niż w rzeczywistości (co przyznał w swych zeznaniach nawet jej ojciec, przecież

nieprzychylny oskarżonemu), to oskarżony nie miał żadnych przesłanek, aby przypuszczać, że koresponduje z dzieckiem w wieku poniżej 15 lat (w rzeczywistości pokrzywdzona miała wówczas ukończone 14 lat).

Argument prokuratora, że skoro oskarżony sam powołuje się na to, iż pokrzywdzona jest wręcz patologicznym kłamcą, to powinien założyć, że okłamuje wszystkich na I. również co do swojego wieku, jest równie nielogiczny jak ten o wiedzy oskarżonego o zażywaniu przez nią środków psychoaktywnych od 12 roku życia. Przecież oskarżony powołuje się na to dopiero podczas wyjaśnień składanych po tym, jak wiedział już, że pokrzywdzona go okłamała, a także po tym, jak w toku procesu mógł zapoznać się z opinią psychologiczną stwierdzającą jej tendencję do konfabulacji w rozumieniu objawu psychopatologicznego

oraz skłonność do manipulowania faktami w kierunku zamierzonego celu. Oskarżony nie miał takiej wiedzy w momencie wysyłania jej zdjęcia swojego penisa.

Argument, że regulamin portalu internetowego na którym korespondowali oskarżony z pokrzywdzoną pozwala na zalogowanie się na nim osobom po ukończeniu 13-tego roku życia również nie jest przekonujący. Po pierwsze, prokurator w apelacji przyznał, że do postawienia tego zarzutu doprowadziła go „szczegółowa analiza z punktu odnoszącego się do zobowiązań użytkownika” tego regulaminu na stronie internetowej i założył, że oskarżony powinien się z nim zapoznać równie wnikliwie, skoro przed zalogowaniem się na portalu musiał „kliknąć” okienko potwierdzające zapoznanie się z tym regulaminem. Jednak przeciętni użytkownicy

internetu, a już na pewno nastolatkowie z problemami psychicznymi, nie zapoznają się z takimi tekstami tylko klikają stosowne okienka aby przejść dalej w procedurze logowania się na strony internetowe, do których dostęp pragną uzyskać. Po drugie, skoro prokurator – doświadczony prawnik – sam stwierdza, że do postawionej konkluzji doprowadziła go szczegółowa analiza regulaminu, do którego dotarł dopiero przed sporządzeniem apelacji, to nie można równej wnikliwości oczekiwać po 18 – letnim oskarżonym cierpiącym na chorobę psychiczną, mającym nieprawidłową osobowość i używającym leków psychoaktywnych (pomijając używki), którego umysłowość nie pozwala mu na samodzielną i rozsądną obronę w tej sprawie i dlatego musi korzystać z pomocy obrońcy (co jednoznacznie wynika z opinii

psychiatrycznej
uzyskanej już przez
prokuratora). Po
trzecie, możliwość
korzystania z tego
portalu przez 13 –
latki nie oznacza
automatycznie, że
każdy mężczyzna
korespondujący na
nim z osobą
podającą się za
pełnoletnią kobietę
musi godzić się
na to, że w
istocie nawiązuje
kontakt z dzieckiem,
oznaczałoby to
przyjęcie
domniemania winy
umyślnej. Po
czwarte, argument,
że rozsądny i
przezorny
użytkownik portalu
internetowego
powinien
zapoznawać się
szczegółowo z jego
regulaminem, a
po uzyskaniu w
ten sposób wiedzy,
że mogą na
nim logować się
nastolatki
dokonywać
dodatkowej
weryfikacji wieku
rozmówcy, miałby
znaczenie w procesie
karnym, gdyby
ustawodawca
wprowadził
nieumyślną formę
omawianego
przestępstwa,
wówczas bowiem
można by zarzucić
oskarżonemu brak
należytej ostrożności

– ale jak wiemy omawiane przestępstwo popełnić można jedynie z winy umyślnej (będzie to jeszcze omawiane). Po czwarte, prokurator powołując się na regulaminy portali internetowych skrzętnie pomija, że pokrzywdzona załogowana była również na portalu randkowym (...), którego regulamin dopuszcza jako użytkowników jedynie osoby pełnoletnie, a nawet zastrzega prawo administratora do usuwania tych użytkowników, co do których powstaną jakiegokolwiek wątpliwości co do ich pełnoletności. Ojciec pokrzywdzonej zeznał, że mimo tych ograniczeń i weryfikacji pokrzywdzona tak sprawnie udawała osobę pełnoletnią, że na tym portalu swobodnie dokonywała wpisów.

Prokurator stawia w uzasadnieniu apelacji retoryczne pytanie, jak zachowałby się oskarżony, gdyby zapytał pokrzywdzoną na I. o jej wiek,

a ta okłamałaby go mówiąc, że ma więcej niż 15 lat. Normalnie nie odpowiada się na pytania retoryczne, bo stanowią one zabieg erystyczny (dla rozmówców odpowiedź ma być jednoznaczna i bezsporna, więc nikt nie oczekuje odpowiedzi), ale tym razem należy zrobić wyjątek, albowiem odpowiedź na nie jest zdaniem Sądu inna, niż założył apelant. Otóż w takiej sytuacji oskarżony uwierzyłby pokrzywdzonej, gdyż nie miałby żadnych przesłanek aby założyć, że jest oszukiwany (styl rozmowy, zdjęcia na których pokrzywdzona wygląda dojrzałej, informacje o jej zawansowanym życiu erotycznym) i tym bardziej jednoznaczny byłby brak jego winy (prawdopodobnie wówczas prokurator nawet nie wniósłby aktu oskarżenia). Teza prokuratora postawiona po tym retorycznym pytaniu, jakoby oskarżony po uzyskaniu takiej informacji nie powinien na niej

poprzestać, tylko „powinien dokonać głębszej analizy w szczególności mając zamiar przesłania tego typu treści” (zdjęcia pornograficznego – dopisek Sądu) byłaby uprawniona, gdyby oskarżony mógł ponosić odpowiedzialność karną z winy nieumyślnej.

Apelant zdaje się bowiem nie odróżniać winy umyślnej z zamiaru ewentualnego od winy nieumyślnej. Oskarżony wysyłając zdjęcie pornograficzne na I. zachował się nieostrożnie, bo akademicki bonus pater familias dokonałby dodatkowej weryfikacji wieku adresata (o ile w ogóle wysyłałby komukolwiek zdjęcia swego przyrodzenia, chyba że lekarzowi w czasach pandemii i leczenia zdalnego), ale nie oznacza to, że godził się na to, że wysyła je 14 – latce. O tym, że nie było mu to obojętne najlepiej świadczy jego zachowanie w dniu 7 marca 2021 roku, kiedy po raz pierwszy

zobaczył „na żywo” pokrzywdzoną. Do tego dnia był przeświadczony, że jest ona pełnoletnia, ale widząc ją od razu zaczął zadawać jej pytania o wiek (okłamała go, że ma ukończone 15 lat). Zatem nie było mu wcale obojętne, czy kontaktuje się z dzieckiem, bo wtedy widząc osobę młodszą niż wyglądała na zdjęciach o to by nie pytał. Zatem fakt nawiązania przez niego przez internet relacji z osobą poniżej 15 – roku życia wynikał z jego nieostrożności, a nie z zamiaru (choćby ewentualnego).

Co do kwestii żartobliwego charakteru zdjęcia zamieszczonego przez oskarżonego, to nie ma to znaczenia o tyle, że żart nie wyklucza odpowiedzialności karnej za udostępnianie pornografii nieletnim poniżej 15 roku życia, ale skoro oskarżonemu nie można przypisać winy umyślnej, to niezależnie od tego, czy oskarżony zrobił to dla krotchwili, czy z innych

powodów i tak należało go uniewinnić.		
Wniosek		
O uchylenie zaskarżonego wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wyrok jest słuszny, a zarzuty apelacji bezzasadne, co zostało szczegółowo omówione powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku		

sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Wyrok i zawarte w nim rozstrzygnięcia.			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Wyrok jest słuszny, a zarzuty apelacji bezzasadne.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Na podstawie art. 636§ 1 kpk koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok uniewinniający		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana